

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **B. V. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra- Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.6.2010, č.j. CPR-2306-2/ČJ-2010-9CPR-C217,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 12.8.2010 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.6.2010, kterým tento původně příslušný odvolací orgán v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jako nedůvodné odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR č. FA 0068819 za účelem podnikání podle § 46 odst. 1 v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm.f) zákona č. 326/1999Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vydané Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátem cizinecké policie Tachov (dále jen „správní orgán I. stupně“) pod č.j. CPPL-17084-17/ČJ-2009-034062-PT ze dne 17.12.2009.

S účinností od 1.1.2011 přešla působnost původního žalovaného rozhodovat ve věcech pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, o odvolání proti rozhodnutím I. stupně ve věcech pobytu cizinců pak na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zřízenou u

Ministerstva vnitra, soud proto ve smyslu ust. § 69 s.ř.s. dále jednal s tímto orgánem jako s žalovaným.

Žalobce v podané žalobě konstatoval, že jeho „žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla správním orgánem zamítnuta“ z důvodů vyplývajících z ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. f/ zákona o pobytu cizinců. Důvodem zahájení řízení byla dle něj skutečnost, že prověřením totožnosti v evidenci cizineckého informačního systému a Shengenského informačního systému bylo zjištěno, že v těchto evidencích existuje záznam o žalobci (záznam č. 70000000990731 000 1) a v průběhu řízení vyplynulo, že k tomu záznamu došlo během žalobcova pobytu na území Polska, kde byl zadržen z důvodu nelegálního pobytu.

Dále žalobce uvedl, že již požádal polské orgány o provedení výmazu předmětného záznamu a v této souvislosti podal právní zástupce žalobce dne 15.12.2009 příslušnému správnímu orgánu žádost o přerušení řízení na dobu 60 dnů. Této žádosti, která měla vést k výmazu záznamu v SIS – a byla jediným důvodem pro zrušení povolení k žalobcově pobytu – však nejenže nebylo vyhověno, ale správní orgán se k ní v rozporu se svou povinností žádným způsobem nevyjádřil (resp. nevydal rozhodnutí o přerušení či nepřerušení řízení) a navíc se k důvodům nevyhovění žádosti dokonce ani nijak nevyjádřil ve svém odůvodnění rozhodnutí, krom pouhého konstatování důvodů podání žádosti specifikovaných samotným žalobcem, které v konečném rozhodnutí již nemůže nezákonnost postupu správního orgánu dodatečně zhojit. Má tedy za evidentní vážné pochybení ze strany správního orgánu, které má za následek nepřiměřený zásah do práv a oprávněných zájmů žalobce.

V neposlední řadě žalobce odkazuje na ustanovení §§ 64 a 65 správního řádu. Má z nich zato, že v případě rozhodování o přerušení správního řízení z jakéhokoli zákonem presumovaného důvodu počítá správní řád s formou usnesení. Je toho názoru, že zákon tak počítá s možností bránit se případnému rozhodnutí souvisejícímu s vedením řízení prostřednictvím odvolání a pokud tedy správní orgán žádosti účastníka řízení nevyhověl, byl ze zákona povinen takto učinit analogicky formou usnesení, a zároveň účastníkovi tuto skutečnost řádně sdělit, což neučinil.

Žalobci je známo, že v souladu se zákonem neměl na přerušení řízení žádný právní nárok, avšak nic to podle něj nemění na povinnosti správního orgánu vycházet pokud možno vstřícně účastníkům řízení a pokud toto možné není, důvody řádně projednat a účastníkovi sdělit. Navíc formou usnesení, proti němuž mohl být případně podán řádný opravný prostředek. Domnívá se tedy, že pokud správní orgán takto neučinil, je konečně rozhodnutí v příkrém rozporu s ustanovením § 2 zákona č. 500/2004 Sb. a nemožností domáhat se a uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy také podle ustanovení § 4 stejného zákona.

Na závěr žalobce poukazuje na zjevnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán dostatečně nezdůvodnil, proč nevyhověl žalobcově žádosti o přerušení řízení ze dne 15.12.2009, když navíc ani žádným způsobem nezkoumal možný dopad tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a v odůvodnění rozhodnutí ani neuvedl, respektive vůbec neodkázal na konkrétní případy, z jakého pramene přesně čerpá přesvědčení o neexistenci nepřiměřeného dopadu. Ze všech těchto důvodů má za zcela evidentní, že ze strany správního orgánu došlo k závažnému pochybení a rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR je hrubě v rozporu s platnými právními předpisy.

Původní žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručenému Městskému soudu v Praze dne 27.12.2010, nejprve konstatuje průběh řízení. Uvádí, že po posouzení veškerého spisového materiálu neshledal ze strany správního orgánu porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu, neboť ICP Tachov řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, podklady ze kterých vycházel jsou součástí spisového materiálu a účastník měl možnost se k nim vyjádřit.

K námitce uváděné žalobcem (právním zástupcem žalobce), kterou napadá postup správního orgánu I. stupně, odvolací orgán poukazuje na ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu, podle něhož v řízení z moci úřední může správní orgán přerušit řízení z důležitých důvodů, na požádání účastníka, pokud to není v rozporu s veřejným zájmem a všichni účastníci s tím souhlasí. Prvoinstanční orgán neshledal důvody uváděné v žádosti ze dne 15.12.2009 za důležité ve smyslu výše uvedeného ustanovení správního řádu a s touto skutečností žalobce seznámil v rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 17.12.2009. Žalovaný se s tímto názorem ICP Tachov ztotožňuje a je toho názoru, že podmínky pro zrušení pobytu dle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. f/ byly splněny, neboť cizinec je evidován v Shengenském informačním systému.

Po posouzení napadeného rozhodnutí tak žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně výrok svého rozhodnutí řádně odůvodnil, zjistil stav věci bez důvodných pochybností, v napadeném rozhodnutí konkrétně popsal všechny relevantní skutečnosti obsažené ve spise i svoje úvahy při hodnocení podkladů. Má za prokázané, že důkazy byly hodnoceny v plné šíři a správní orgán I. stupně tak rozhodl v souladu s příslušnými ustanovením zákona o pobytu cizinců.

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze dne 2.2.2011 repliku k vyjádření žalovaného. V ní opakuje, že důvodem zahájení řízení byla skutečnost zjištění existence záznamu o žalobci v evidenci cizineckého informačního systému a Shengenského informačního systému na území Polska, kde byl zadržen z důvodu nelegálního pobytu. Na tento popud, že neprodleně zahájil kroky vedoucí k tomu, aby uvedený záznam v SIS z roku 2005 byl v co možná nejkratší době vymazán a současně požádal o přerušení správního řízení. Správní orgán však meritorně rozhodl, aniž by rozhodl o této žádosti o přerušení řízení a tímto postupem byla zasažena subjektivní práva žalobce. Opět poukazuje na obligatorní formu usnesení s možností odvolání, kterou mělo být o jeho žádosti rozhodnuto. Má zato, že v jeho případě žádosti o přerušení vyhověno být mělo, pokud by správní orgán postupoval v souladu se zásadami správního řízení, především pak zásadou dobré správy. Poukazuje na to, že ani ve svém vyjádření k žalobě správní orgán dostatečně nezdůvodnil, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona tento v podstatě odmítl zákonným postupem rozhodnout o přerušení řízení a stejně tak ignoroval námitku žalobce, zda jeho rozhodnutí o odnětí dlouhodobého pobytu bude také v souladu s pro Českou republiku závaznými mezinárodními dokumenty.

Při jednání konaném 15.3.2012 zástupce žalobce setrval v plném rozsahu na podané žalobě, zdůraznil, že jedinou skutečností vedoucí k zrušení povolení pobytu byl zjištěný záznam v Schengenském informačním systému, o jehož výmaz žalobce požádal, nebylo také ve veřejném zájmu okamžité zrušení povolení k pobytu, když žalobce na území ČR pobýval 3 roky bez problémů a vstoupil na území před vstupem ČR do Schengenu a záznam vznikl až poté. Jeho žádosti o výmaz z tohoto systému, podané polské straně 14.10.2009 (v kopii

překlada doložené) mohlo být orgány Polska v mezidobí (došlo –li by k přerušení řízení) vyhověno, a odpadl by tak důvod zrušení povolení pobytu v České republice.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 5.11.2008 oznámil změnu bydliště a toto oznámení doložil kopií ze svého pasu, povolením k dlouhodobému pobytu do 11.10.2010 a opisem nájemní smlouvy. Podrobnou lustraci jeho osoby vytištěné z evidence dne 5.11.2008 byl zjištěn záznam ID 7 0000000990731 0000 1, z něhož vyplývá zamítnutí vstupu do schengenského prostoru – identitu na žádosti správního orgánu I. stupně potvrdilo Policejní prezídium, Odbor mezinárodní policejní spolupráce SIRENE a toto pak ve svém sdělení ze dne 14.4.2009 uvedlo, že žalobce byl dne 22.4.2006 vyhoštěn z Polska z důvodu nelegálního podnikání na polském území, bez potřebného pracovního povolení, a z důvodu nelegálního vstupu a pobytu bez požadovaného povolení pobytu, s tím, že pokračování v obojím by mohlo znamenat ohrožení státní bezpečnosti, obrany a veřejného pořádku nebo být v rozporu se zájmy Polské republiky. Vyhoštění je platné do 21.4.2011. Navíc byl žalobce podmíněně odsouzen Okresním soudem v Sosnowiec k odnětí svobody 1 roku za trestný čin podplácení. Polský cizinecký úřad požádal české orgány o zvážení ponechání povolení k pobytu uděleného v ČR. V případě ponechání pak záznam z SIS odstraní.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 17.4.2009 bylo žalobci sděleno zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s poučením o jeho právech a povinnostech. Správní orgán I. stupně taktéž dožádal informace a listiny týkající se nelegálního pobytu a vyhoštění od polské strany, nechal je přeložit soudní tlumočnicí a tyto skutečně potvrzují výše uvedené.

Dne 5.11.2009 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a byl s ním sepsán protokol. V něm v podstatě potvrdil již známé skutečnosti ohledně jeho nelegálního pobytu a odsouzení v Polsku s tím, že požádal 14.10.2009 polskou stranu o výmaz z evidence nežádoucích osob, přikládá kopii. Navíc uvedl, že neví, že mu v ČR může být zrušen pobyt, protokol však odmítl podepsat z důvodu, že jemu téhož dne ustanovený tlumočnick T. N. N. není soudním tlumočnickem, byť byl ustanoven na základě jeho žádosti a vzat do slibu, rovněž odmítl podepsat seznámení s podklady pro rozhodnutí. Následně do spisu založil zmocnění pro svého zástupce (plná moc doručená 11.11.2009).

Správní orgán I. stupně svým usnesením ze dne 7.12.2009 prohlásil, že žalobce ve věci řízení o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu může podávat své návrhy ve lhůtě nejpozději do 16.12.2009 a v této lhůtě má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Má za to, že v uvedeném řízení byly shromážděny dostatečné důkazy pro rozhodnutí. Zástupce žalobce, který dle plné moci převzal zastupování žalobce dne 9.11.2009, v reakci na toto usnesení mu doručené požádal dne 16.12.2009 o přerušení předmětného správního řízení s odkazem na ust. § 64 odst. 3 správního řádu, dle kterého přeruší správní orgán řízení z moci úřední z důležitých důvodů na požádání žadatele; žádost o přerušení řízení odůvodnil tím, že žalobce požádal polské orgány o výmaz v říjnu 2009 a že se jednalo ze strany účastníka o marginální pochybení a je dle něj nepochybné, že žalobce bude z Schengenského informačního systému vymazán.

Dne 17.12.2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. CPPL-17084-17/ČJ-2009-034062-PT, kterým žalobci zrušil povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. f/ zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí, po

shrnutí postupu v daném řízení a shrnutí postupu polských orgánů ve věci správního vyhoštění a skutečností, které k tomu vedly, vyplývajících z materiálů zaslaných polskými orgány (na str. 2), správní orgán I. stupně k žádosti o přerušení řízení uvedl, že se neztotožňuje s žalobcem, že výmaz, o který požádal v říjnu 2009, bude pouhou formalitou, protože šlo o marginální pochybení žalobce. Správní orgán poukázal na to, že pochybení žalobce spočívalo v nelegálním vstupu a pobytu na území Polska, podnikání bez potřebného povolení a dále v pokusu o podplácení, za který byl podmíněně odsouzen k trestu odnětí svobody na 1 rok a dále v tom, že úmyslně uváděl v řízení před polskými orgány falešnou identitu, svůj cestovní doklad úmyslně zanechal na území Ruské federace. Tato pochybení považuje správní orgán za velice závažná.

Nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce pak správní orgán I. stupně neshledal, vzal v úvahu, že žalobce na území ČR žádné rodinné vazby nemá a žádné další zřetelehodné důvody neuvedl.

Proti tomuto rozhodnutí podal právní zástupce žalobce odvolání, které na výzvu doplnil dne 25.1.2010 tak, že správnímu orgánu vytýká, že jeho postup předcházející vydání napadeného rozhodnutí nebyl v souladu se zákonem. Tvrdil v něm, že jeho žádosti o přerušení řízení na dobu 60 dnů nejenže nebylo vyhověno, ale správní orgán se k ní ani žádným způsobem nevyjádřil, ani nevydal usnesení o tom, že řízení nepřerušuje a s poukazem na ust. § 64 odst. 2 správního řádu namítl, že správní orgán musí řízení přerušit, neboť toto ustanovení je projevem dispoziční zásady, tedy volnosti účastníka disponovat s předmětem řízení, přičemž dobu přerušení správní orgány určí v souladu s ust. § 64 odst. 4 správního řádu a přihlíží k návrhu účastníka. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 365/2008.

Žalovaný dne 14.6.2010 vydal napadené rozhodnutí, ve kterém neshledal porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu, neboť správní orgán I. stupně své rozhodnutí řádně odůvodnil a všechny podklady pro jeho rozhodnutí jsou součástí správního spisu. S rozhodnutím orgánu I. stupně se ztotožnil. K námitce uplatněné v odvolání proti postupu orgánu I. stupně poukázal na ust. § 64 odst. 3 správního řádu, podle něhož v řízení vedeném z moci úřední může správní orgán řízení přerušit, není-li to v rozporu s veřejným zájmem a z důležitých důvodů. Důvody uváděné účastníkem nebyly shledány vážným důvodem a účastník řízení byl s touto skutečností seznámen v rozhodnutí ve věci, odvolací orgán se s tímto názorem ztotožnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Po prostudování spisových materiálů má soud za prokázané, a v žalobě o tom není ani sporu, že žalobce byl dne 22.4.2006 vyhoštěn z Polska na základě rozhodnutí polských orgánů ze dne 18.7.2005 resp. 14.4.2006, a to z důvodu nelegálního vstupu a pobytu na území Polska od r. 2003 a nelegálního podnikání na polském území, obojí bez potřebných povolení, s tím, že pokračování by mohlo znamenat ohrožení státní bezpečnosti, obrany a veřejného pořádku nebo být v rozporu se zájmy Polské republiky. Navíc byl žalobce podmíněně odsouzen Okresním soudem v Sosnowiec k odnětí svobody na 1 rok za trestný čin podplácení a úmyslně uváděl v řízení před polskými orgány falešnou identitu.

Dle ust. § 37 odst. 2 písm. f/ zákona o pobytu cizinců Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území. Správní orgán I. stupně postupoval proto v souladu se zákonem. Žalobci bylo uloženo polskými orgány správní vyhoštění, které bylo realizováno 22.4.2006 a jeho doba platnosti byla stanovena do roku 2011, tyto skutečnosti a okolnosti, které k vyhoštění žalobce polskými orgány vedly, správní orgán řádně zjistil (žalobce je ani v pohovoru nepopřel), od polských orgánů byl vznesen požadavek na zvážení povolení k pobytu. Žalobce pobýval na území České republiky od 19.11.2007 a povolení k pobytu měl uděleno do 11.10.2010. Při zjištění uvedených skutečností bylo proto v souladu se zákonem zahájeno řízení o zrušení povolení k pobytu na území České republiky, když oba státy uplatňují společný postup ve věcech vyhošťování cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 79/2010-79).

Hlavní a v podstatě jedinou obranou žalobce uplatněnou v řízení před správním orgánem I. stupně před vydáním rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byl jím podaný návrh dne 16.12.2009 na přerušení řízení podle § 64 odst. 3 správního řádu, odůvodněný tím, že žalobce požádal polské orgány o výmaz záznamu v Schengenském informačním systému, jemuž podle žalobce nic nebrání, když podle jeho názoru šlo o marginální pochybení z jeho strany.

V žalobě žalobce pak namítal, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani žalovaného s jeho návrhem na přerušení řízení, který měl být podán právě za účelem provedení nezbytných úkonů vedoucích k výmazu záznamu v SIS, tedy záznamu, jež byl jedinou příčinou zahájení řízení o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce pak v této souvislosti odkazoval na ust. §§ 64 a 65 správního řádu, která se týkají přerušení řízení a z nich vyvozuje, že došlo k pochybení ze strany správního orgánu I. stupně, pakliže nebylo vydáno usnesení o tom, že se žádost o přerušení řízení zamítá, resp. že se řízení nepřerušuje. Žalobce má za to, že toto tvrzené pochybení mělo dopad do jeho práv, neboť proti takovému usnesení by mohl podat odvolání.

Soud uvedenou námitku důvodnou neshledal. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně ve svém prohlášení ze dne 7.12.2009 dal žalobci možnost podat návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, na které zástupce žalobce reagoval žádostí o přerušení řízení dle ust. § 64 odst. 3 správního řádu (pro úplnost nutno dodat, že ve spise doklad o skutečnosti, že žalobce již v říjnu 2009 kontaktoval příslušné polské orgány za účelem výmazu ze SIS, jak tvrdil v pohovoru ze dne 5.11.2009 nebyl, k žádosti připojen nebyl rovněž, kopie českého překladu byla předložena soudu při jednání). V žádosti žalobce hodnotil svoje jednání vedoucí k vyhoštění polskými orgány jako naprosto marginální pochybení z jeho strany účastníka a měl tak za nepochybné, že bude ze SIS vymazán.

Ust. § 64 odst. 3 správního řádu stanoví, že v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b/ souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení. Správní orgán I. stupně takovéto důležité a řádně podložené důvody na straně žalobce neshledal a toto i sdělil ve svém rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 17.12.2009,

č.j. CPPL-17084-17/ČJ-2009-034062-PT na třetí stránce ve třetím odstavci, ve kterém zdůvodnil, proč důvody uváděné žalobcem nepovažuje za rozhodné pro přerušení řízení. Nelze proto shledat námitku, že se správní orgán s návrhem žalobce na přerušení řízení nevypořádal. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím potvrdil celé původní rozhodnutí a i on sám se k přerušení dle ust. § 64 odst. 3 správního řádu vyjádřil ve smyslu, že zákon stanoví pouze „možnost“, nikoliv nutnost přerušení a to jen z důležitých důvodů, kterými však ty v žádosti žalobce ze dne 15.12.2009 shledány nebyly. Správní orgány se tak důvody uvedenými v návrhu žalobce na přerušení řízení zabývaly, neshledaly je však důvodem pro vyhovění takovému návrhu.

Samotná forma rozhodnutí orgánu I. stupně o návrhu žalobce na přerušení řízení, v níž je žalobou spatřována nezákonnost postupu, a to, že sdělení neshledání důvodů pro přerušení řízení je obsahem odůvodnění konečného rozhodnutí a nikoliv v samostatném rozhodnutí formou usnesení, je rovněž v souladu se zákonem. Žalobce jak plyne ze shora uvedeného v řízení před správními orgány směřoval postup podle § 64 odst. 2 a odst. 3 správního řádu. V žádosti o přerušení řízení se dovolával ust. § 64 odst.3 správního řádu, který dopadá na řízení vedené před správním orgánem z moci úřední. Řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu je takovým řízením, a proto veškerá argumentace žalobce uplatněná v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně, v němž se žalobce dovolával ust. § 64 odst. 2 správního řádu a dispoziční zásady, byla argumentací irelevantní; toto ustanovení nebylo lze v tomto vedeném řízení vůbec aplikovat, neboť dopadá na řízení zahájené na návrh účastníka správního řízení. Od opomenutí právě tohoto rozdílu ust. § 64 odst. 2 a § 64 odst. 3 správního řádu se pak odvíjí i argumentace žalobní námitky v tom smyslu, že bylo vadou řízení nevydání samostatného usnesení o přerušení řízení. K této namítané vadě postupem správních orgánů nedošlo, neboť přerušení řízení je vždy fakultativní a je-li v řízení zahájeném z moci úřední podán návrh na přerušení takového řízení dle § 64 odst. 3 správního řádu, přísluší správnímu orgánu povinnost uvážit, zda jsou zde důležité důvody pro takový postup. Jsou-li důvody shledány, vydává se usnesení, které se účastníkům oznamuje, naopak neshledá-li správní orgán důvody pro přerušení řízení a návrhu na přerušení řízení vedeného z moci úřední nevyhovuje, samostatné usnesení o tom nevydává, neboť to zákon nepředpokládá (§ 76 odst. 1 správního řádu). Účastníkům řízení jsou důvody, proč řízení zahájené z moci úřední nebylo k jeho návrhu přerušeno sděleny, zpravidla tak jako v daném případě v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé. Nevydáním samostatného usnesení v tomto případě nejsou dotčena práva účastníka (v tomto řízení nemá právo disponovat s návrhem, protože je zahájeno z moci úřední) a není zkrácena obrana účastníka řízení, neboť svoji obranu může uplatnit v odvolání proti rozhodnutí ve věci samé a namítat nesprávnost postupu orgánu I. stupně, resp. jeho závěru o důvodech pro nepřerušení řízení, jak se také stalo v daném případě (i když v odvolání uplatněnou irelevantní argumentací). Žalobci tak nebylo znemožněno domáhat se a uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, v odvolání své právo také uplatnil, ale nikoli (s ohledem na nesprávnou argumentaci) úspěšně. Žalovaný proto aproboval závěr správního orgánu I. stupně ve vztahu k ust. § 64 odst. 3 správního řádu, který na danou věc dopadal, když v odvolání žalobce svá tvrzení pro možnost přerušení podle tohoto ustanovení blíže neodůvodnil a neprokázal.

Soud z uvedených důvodů neshledal opodstatněným tvrzení žalobce v žalobě, že uvedený procesní postup je vadou řízení s dopadem do práv a oprávněných zájmů žalobce. Pro úplnost soud dodává, že v daném případě v době rozhodování správních orgánů obou stupňů (ani následně soudu) nebylo žalobcem doloženo, že by jeho žádosti adresované polským orgánům v říjnu 2009 bylo vyhověno, naopak ze spisu vyplývá postoj těchto orgánů vůči orgánům České republiky vyjádřený ve sdělení Policejního prezidia ČR, Národní

centrály SIRENE ze dne 14.4.2009, kdy vyjádřily požadavek na zvážení ponechání povolení pobytu na našem území s tím, že pokud by bylo povolení k pobytu ponecháno, polská strana záznam v systému odstraní. Správní orgány České republiky možnost ponechání povolení k pobytu neshledaly, a to vzhledem k závažnosti chování žalobce na území Polska, které vedlo k jeho vyhoštění.

K závěrečnému poukazu žalobce, že správní orgán nezkoumal možný dopad předmětného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, soud uvádí, že žalobce po celou dobu řízení, ani v pohovoru, ani po seznámení se s podklady pro rozhodnutí a ani v odvolání neuvedl žádné konkrétní a podložené rodinné či soukromé vazby, ke kterým by jak správní orgány, tak soud mohli přihlížet a tudíž tuto námitku považuje za zcela nedůvodnou. V řízení vedeném správními orgány byl žalobce již v oznámení o zahájení řízení poučen o všech svých právech, opakovaně pak i při pohovoru a při seznámení s podklady pro rozhodnutí, ohledně svých rodinných či soukromých vztazích nic bližšího neuvedl ani v odvolání, kdy již byl i zastoupen. Absence jeho tvrzení tím méně pak jejich doložení jde tak k jeho tíži. Toliko obecné formální tvrzení v žalobě (v části domáhající se přiznání odkladného účinku pak jen obecně poukazující na podnikatelské aktivity, náklady spojené s návratem a přátele a známé na území ČR) proto nemůže vést k závěru o důvodnosti takové námitky.

Ze všech těchto důvodů soud neshledal námitky žalobce opodstatněnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petrlíková